

בשבת, שפטותם לדורותם, מה הטעם? מפני שכיוון שקדש הימים, דירתם של ישראל צריכה להיות בוגר דילוק, ושולחן ערוף, ומטה מצעת, ודירטן מתוקנת ברירת חתן? חתן לקיבלו בנו הפללה. ומה הוא? שבת היא כליה, ולוועלם אין מחייבין אותה אלא בדירה מתוקנת לבבורה, כפי הראייה. ועל זה כתוב לעשות את השבת. וככתוב לדרכם, להכנס באה כליה. קדושה לדרכם ולהיות בתוכה. בשעה שקדש הימים, וכלה זו באה, ונינה מוצאה דירה מתוקנת ושלוחן ערוף ונגר דילוק - כליה זו אומרת: אין דירה זו מישראל. בין ובין בני ישראל כתוב, אין זה מישראל, אין דירתו לקדשה. על כן ציריך היכר קדשה בבית. ועל זה כתוב לדרכם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהנאי, אני מעיד על מי שיוציא משער ביתו בעטוף של מצוה, ותפלין בראשו, בשעה שיוציא בין שני השערים, מזדמנות עליו שכינה, ושני מלכים שעומדים עליו, אחד ממשמן, ואחד ממשמאל, וכולם מאמין ואחד ממשמאל, וכולם מלויים אותו עד בית הכנסת ובקרים אותו. ומקטרג אחד שעומד לפני פתח האדם הולך מאחריהם, ועל ברחו מישיב ואומר אמן.

זיכור ושמור - הכלל של התורה. זכור היא פרשת מזוזה. ואם אמר, מזוזה בנקבה מדבר - מה הוא וዳי. אבל הפרשה הזאת, זכור כלול בנקבה. שמור הוא ציצית. ובשוויצא אדרם משער ביתו, יוציא בתפלין, שם הכלל של זכור, וציצית עטם. שהוא שמור, ופוגש במזוזה בשער ביתו, שהוא כלל זכור - הציצית ממשלים מה לו לכלל של שמור.

בשבת נכתב לדרכם, Mai טעם. מפני שכיוון שקידש היום, דירתם של ישראל צריכה להיות בוגר דילוק, ושולחן ערוף, ומטה מוצעת ודירטן מתוקנת בדירת חתן? קיבל בו הפללה. ומה נודה. שבת היא כליה. ולעוועם אין מכוניסין אותה אלא בדירה מתוקנת לבבורה, כפי הראייה. ועל דא כתיב, לעשות את השבת. וכתיב, לדרכם, להכנס באה כליה קדושה לדירטה ולהיות בתוכה.

בשעה שקידש הימים, וכליה זו באה, לאינה מוצאה דירה מתוקנת, ושלוחן ערוף, ונגר דילוק. כליה זו אומרת, אין דירה זו מישראל. בין ובין בני ישראל כתיב, אין זה מישראל, אין דירתו לקדשה. על כן ציריך היכר קדשה בבית. ועל דא כתיב לדרכם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהנאי, אסחנא, על מאן דנפק מתרע ביתיה בעיטופא דמצוה, ותפלין בראשו, בשעה דנפק בין תרין פרעין, איזדמנא שכינה עלייה. ותרין מלאכין דקימין עלייה, חד מימיינא, חד משמאלא, וכולחון מלויין ליה עד בי בנישטא, וمبرכין ליה. חד מקטרגא דאייה קיימא קמי פתחא דבר נש אזיל מבריריהו, ועל בריחיה אתה ואמר אמן. זיכור ושמור, כלל דכל אוריותא. זכור, אייה פרשת מזוזה. ואיתימא מזוזה בנקבה מדבר. הכל הוא ודא, אבל פרשṭא דא, זכור כלול בנקבה. שמור אייה ציצית.

יבד נפק בר נש מתרע ביתיה, נפיק בתפלין, דיןינו כלל זכור, וציצית בהדייה, דאייה שמור, ואיערע במזוזה בתרע ביתיה, דאייה כלל זכור, ציצית